

Hellen Rinell
637 Shinzaikes
E I M E J I.
Japan.

Nr 116.

Göteborg den 15 okt. 1960.

Kära lilla Hella!

Om jag nu först skulle berätta något verkligt spännande! Olle har blivit antagen för tjänst i FN i Kongo! Aina ringde för en stund sedan och talade om det. Han kommer att arbeta under en läkare. Och han är väldigt glad och därtill mällig, sa Aina. Tidigare har dom sagt på lasarettet att han kan inte få bli ledig, för dom har ingen som kan ta hans avdelning och tjänst. Hah vakar, som du kanske vet på psyket. Och ingen annan vill antagligen ha det. Nu har dom visst bättre om folk, så han trodde att det skulle gå bra. I dag har han i alla fall fått besked om att han är antagen. Och det är ju hemskt roligt. Han är nog också ganska duktig i franska. Har jobbat hårt med det i flera år. Åtta dar i morron, den 23, far vi antagligen till Borås och dricker avskedskaffe med Olle. Det är förfärligt vad ni bråkar i erat land! 50.000 demonstranter! Det lät kusligt.

Tack ska du ha för brev nr 118 av den 30/9, som jag fick den 6 ds.

Emmanuel Svenbergs adress: Hasselbergsvägen 18, B r o m m a, Göteborg

I dag är det söndag och den 16/10. Och eftermiddag. Jag har varit i kyrkan och hört en väldig predikan av Åke W. Åkesson om brevet till församlingen i Pergamus. Det var en massa ungdom från folkskoleseminariet hos oss i dag. Efteråt vart dom bjudna på kyrkkaffe i föreningsrummen. Och pastorn skulle tala om Baptismen. Jag tror att dom går gruppvis till olika kyrkor och samfund för att lära känna dessa. Och pastorn på platsen presenterar då sitt samfund. Jag tror att det är så. BRA! Sedan var jag hos flickorna Johansson och drack kaffe för att sedan fortsätta till Vasa och hälsa på Emma Jansson. Hennes svägerska fyller 70 år i dag och dom hade inte tillfälle besöka faster Emma i dag. Men om en stund kom Gunvor Hedback från Eskilstuna. Och det vart stor glädje!

Jag skulle också ha sagt att om Svenbergs inte på något sätt låter höra av sej på så lång tid, tycker jag inte att du ska bry dej om dom.

Jaså, din dagbok kommer hem till oss. Det var intressant. Tack för att vi får läsa den. Jag förstår så väl att man inte sitter och hyfsar till språket, då man tecknar ner vad man varit med om på dagen. Det blir då också helt spontant. Det där "köket" du frågade om heter nog fotogenkök. Det var nog bara jag, som fick för mej att det handlade om två lågor med veckor. Jag kan gå och fråga på något annat ställe också om du vill. Har du köpt det i Sverige och vad kostade det då?

Skor nr 7½ motsvarar nr 41. Jag har alltid det och kan få in en sula om jag vill. Dom sa också att dessa skor var stora i numren. Du kanske ska prova dom först. Annars skulle jag ju kunna skicka ett par till omedelbart. Vad tycker du? Du sa så här: "Du vet att jag har 41 i nummer, så om du provar borde dom kännas stora för dej!" Du behöver inte bekymra dej om att jag ersätter dina fina skor i någon mån, då jag kan använda dom. Det hade jag inte tänkt mej. Jag har lika god råd som du att köpa ett par skor!!! Där fick hon! Dina gästande amerikanske är ett underligt släkte! Hur kan folk bete sej på det sättet?

I dag för 14 dar sen var Ebba och Ludde och jag bjudna till Helga Johannesson på kyrkkaffe och fick därtill stanna på middag. Helga har flyttat. Det har jag nog inte berättat. Gösta Kuhlén är med i styrelsen för en eller flera fastigheter som "lever" på donationer och hyrs ut till folk som haft afär i stan eller varit anställda inom affärsvärlden och inte har så stark ekonomi. Och Gösta och Märta har sagt till Helga att hon borde söka in där. Hon har gjort det och eftersom hon har Gösta till "morbror", så gick det rätt fort. Helga bor alltså på Östra Långgatan 14 och har där 1 rum och kök. Hon är ju lycklig som helst och har nätt och jämt råd att gå till affären på morgnarna. Hyran är kr. t r e t t i o pr månad och däri ingår gas, ljus och annan elström. Ett stort kylskåp har hon men inget egentligt skafferi. Däremot har hon en stor garderob intill köket och liksom ett stort förrådsrum eller vad man skall kalla det. Där skulle hon kunna ligga om hon ville. Men hon ligger inte ens i köket. Hon tycker att hon hela sitt liv

bott i kök och nu ligger hon i sitt rum. Och det gör hon rätt i. Man kan glädjas med henne hur mycket som helst. Lägenheten ligger i första vån, och hon värdesätter det också, då hennes ben inte är så bra. Hon har stått på detta stengolv under större delen av sitt liv. Jag vet förstås inte säkert om det var stengolv i den stora affären under Emilias tid. Men sen hon dog åtminstone. Av Vepan har ni sett att Otto Byström lämnat oss. Det stod i VP att han drabbades av sjukdom, vilket är fel. Elsa skriver: "Han hämtades på natten och så gott som säkert i sönnen, tror doktorn. Han har haft hjärtbesvär i år och klagat ibland att han ej kunde arbeta som förr. Men han har ändå arbetat till sista dagen. Så hade han gjort iordning allting för resa till 100-årsjubileum i Umeå, städlat i rum och kök, packat portfölj och annat, lagt fram rena kläder och gått till vila. När han inte kom förbi mor Maria på väg till stationen på förm. skickade hon en släkting att titta efter. Då hade uppbrottet skett och det jordiska höljet behövdes ej, en annan klädnad var redo! Elsa var också kvar i Björna till 6 dagar före Ottos död. Hon ville gärna vara hemma till deras yngste sons lysningsdag. I brev Elsa fick sen hon rest stod det: "Solen skiner och allt är väl!"

Jag tycker att det var en så vacker död Otto fick, en riktig Himmelsfärd. På 100-årsjubileet blev det inget tal av Otto men väl parentation över honom. Några ord ur Yngve Adolfssons parentation: "Någon har sagt att när Gud vill göra pelare till sitt tempel, tar han inte bränder ur elden utan furor från storskogen. Otto Byström var som en högre stam från Norrlands skogar. Sängen till Guds ära, som drog genom hans själ, var något ständigt i moll, likt tonerna i tallarnas kronor. Han prövades i livets stormar, men han var rotfast i tron, och den innersta nerven i hans väsen var en stilla förtröstan på Gud! Han hade bestämt allt om sin begravning. Ingen jord på kistan. I stället en talkvist kvist från Norrlandsskogen, minne av hans far, en grankvist minne av mor, en blåklint, påminnelse om Elsa. Han fick också en kvist från Kongo, som Margit Öman hade. Inga tal fick hållas. Bibeltexterna som lästes hade han själv valt. Jag slutar dessa rader måndag morgon den 17:de. Om en stund skall jag fara till Mölndal och hälsa på Liv Freij, Karl Eriks efterlämnade hustru och hennes barn. Därifrån går jag till Mia Roskvist. Och i nästa brev får du en hälsning från henne. Nu de tusende hälsningar ätte

Sindelga